

Therese Leijon är generalsekreterare för patientföreningen Ung Cancer, som är en av initiativtagarna bakom arbetsgruppen kring unga vuxna med cancer. Hon är glad att unga vuxna nu lyfts mer i cancervården, men säger att det fortfarande finns mycket kvar att göra.

”Samverkan är det

Hur ser du på ert samarbete med RCC i samverkan?

– Jag tycker den är väldigt bra och framåtsyftande. Det är svårt att slåss ensam så jag är glad att det nu äntligen finns mer gehör och en gemensam ansats i den här frågan. Det gläder mig att RCC i samverkan visar både intresse för och vill lägga fokus på de behov som finns hos unga vuxna med cancer. För samarbete, både nationellt och regionalt, är helt avgörande för att utveckla och förbättra cancervården för unga vuxna.

I den nya cancerstrategin omtalas unga vuxna som en egen patientgrupp. Hur ser du på det?

– Det är väldigt glädjande, eftersom benämningen inte ens fanns med i den tidigare cancerstrategin. Att unga vuxna med cancer har kommit i mer fokus än vad de någonsin har varit tidigare är förstås mycket positivt. Att det dessutom finns förslag om uppföljningsmottagningar för unga vuxna, precis som vi har för barncancer idag, är också ett stort framsteg. Detta är något vi har

»Det handlar framför allt om att ha individanpassad och nära vård, som utgår från varje enskild patients behov.«

efterfrågat länge. Vi är också glada över det stora fokus som finns kring rehabilitering och livskvalitet. Men det finns fortfarande mycket kvar att göra.

De regionala skillnaderna i stödet för unga vuxna med cancer är stora. Vad tänker du om det?

– Det är inte bara det regionala stödet som brister, det finns inget systematiskt stöd för unga vuxna överhuvud

allra viktigaste”

taget. Trots att behoven skiljer sig markant för den här patientgruppen jämfört med barn eller vuxna med cancer. Visst finns det projekt här och där, men vi saknar det systematiska. Så får det helt enkelt inte vara, så här finns det en hel del att jobba på tillsammans. Med det sagt så har det hänt jättemycket det senaste halvåret och jag är glad att se att man söker lösningar nu, att det börjar hända grejer.

Vad är viktigast för att unga vuxna ska kunna leva ett gott liv under och efter avslutad behandling?

– Det handlar framför allt om att ha individanpassad och nära vård, som utgår från varje enskild patients behov. Att lyssna på patienten och verkligen höra vad hen vill, oroar sig för och funderar över. Att ha stöd och sammanhang som är anpassat till den här åldersgruppen. Men också att ha ett skyddsnät som fångar upp patienten även efter avslutad behandling när man är frisk, men kanske känner sig helt ”lost” och behöver någon

att prata med. Det handlar om att inte släppa personen bara för att behandlingen är färdig.

Vad står högst upp på er önskelista just nu?

– Det är att vi får någon form av nationell gruppering som kan driva och hålla ihop alla insatser som pågår runtom i landet för unga vuxna. Och jag vill se ett ännu större fokus på personanpassat stöd, för att stärka livskvaliteten både under och efter cancerbehandlingen. Men framför allt är samverkan det allra viktigaste. För ingen kan göra allting själv, men tillsammans kan vi göra massor.

Text **KARIN CEDRONIUS**
Journalist
karin@cedronius.se